

будаўнікоў не траплялі немаўляты і глухія пэнсіянэры. Праз катаргу *палітінфармацыі* праходзіла ўсё насельніцтва краіны. *Палітінфармацыі* чыталіся дзе заўгодна: у ленынскіх пакоях, чырвоных кутках, школах, рабочых бытоўках, на палявым стане і нават у космасе. *Палітінфармацыю* можна было ігнараваць, але нельга было прапусьціць. Пасьля адпаведных *палітінфармацыяў* увесь савецкі народ спачатку да бяспамяцтва любіў, а потым люта ненавідзеў югаслаўскага лідэра Іосіфа Броз Ціта, кітайскага Мао Цзэдуна, сваіх Цішку Гартнага, Васіля Шаранговіча, Міколу Галадзеда... Пасьля *палітінфармацыяў* савецкі чалавек разумеў, як і чаму апынулася ды пачало ўжываць сілу савецкае войска ў братніх Вугоршчыне (1956) і Чэхаславаччыне (1968), а таксама ў нябратнім Аўганістане. *Палітінфарматыры* ніколі не памыляліся...

Казкі жыцьця — савецкія казкі для дарослых.

Паліцай

Леанід Галубовіч

Слова „*паліцай*“ у мяне як у паэта выклікае далёкую асацыяцыю з *паліцай*. А вось слова „*міліцыя*“ асацыюецца як з дубінкай, так і з мыліцай.

Яшчэ з маленства ўбівалі ў нашыя галовы: *паліцыя* і *паліцыянты* — гэта чужое і варожае, а „*наша міліцыя нас сьцеражэ*“. Асабліва ў п’яных і цёмных закутках, дадаў бы я ад сябе.

Аднак і па сёньня ніхто ў маёй вёсцы ня скажа нічога дрэннага пра былога *паліцаю*, майго далёкага дзядзьку Мікалаю, што ахоўваў сваё і людзкое ад партызанскіх рабункаў. І ўсе толькі зайздросьцяць, як добра ён дажывае век у Брытанскім каралеўстве, пішучы ім лісты на іх матчынай мове, якую яны смакуюць, перачытваючы вечарамі ў хаце маёй цёткі Мані.

Сястра ж цёткі жыве ў Маскве, на Кашырскай шашы, побач з падарваным домам, і ўсё кляне тую іх міліцыю. Там жа побач, у Люберцах, служыў міліцыянтам мой колішні аднаклясьнік Валодзя. Ахоўваў не сваё і ня так, як трэба. Дык цяпер сядзіць у адной камэры са сваімі расейскімі супольнікамі.

А мае знаёмцы браты Грушы служаць у раённай міліцыі, выслужваюцца перад начальствам, хоць блізкія людзі і шэпчуцца, што хлопцы „*хорам* грушы абтрасаюць“: тутэйшыя, чужое абтрасуць, а сваё і затопчуць.

Карацей кажучы, *паліцыя* ахоўвае людзей у дзяржаве, а *міліцыя* — дзяржаву ад людзей. І дзе пануе закон, там *паліцыя* незаўважная, а дзе беззаконьне — там зь *міліцыяй* не разьмінуцца.

О, як я сумую па сваім далёкім дзядзьку Мікалаю...

Паляк

Юрась Бушлякоў

Паляк — польскі чалавек, у ягоным нацыянальным назове чуецца *поле*. Этнонім *паляк* паявіўся ў далёкім XI стагодзьдзі, *паляк* — ад *poljaninъ*, так зваўся жыхар Велікапольшчы: і адтуль, дзе Познань, Быдгашч, Гнезна, шырылася імя й стала агульным назовам *палякаў*. Беларусы стагодзьдзямі